

WPROLET

SUPLEMENT IL·LUSTRAT D'«EN PATUFET»

CAPTURA INTERESSANT

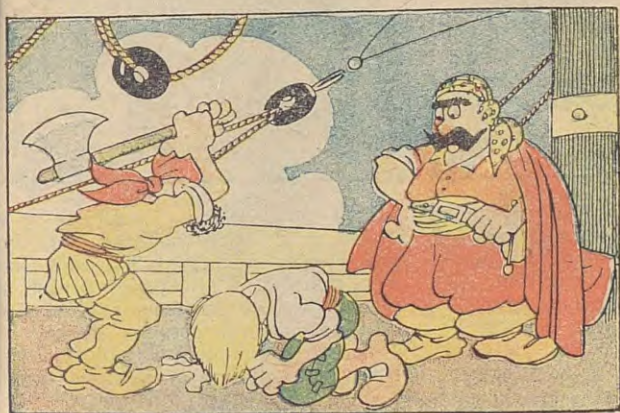
El pirata Ben Xafar
és el terror de la mar.

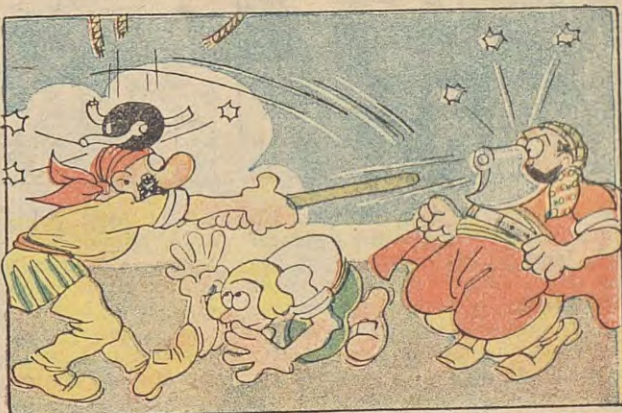
Troba a la cala el segon
un cristià. Vatua el món!

Ben Xafar, molt enuajat,
prest a mort l'ha condemnat

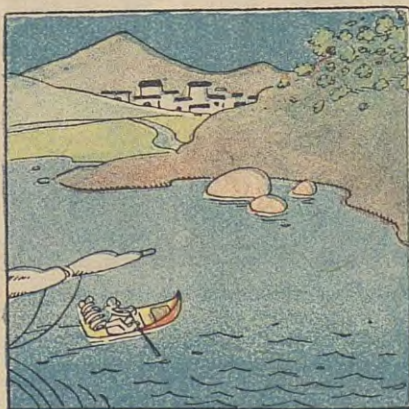
El segon, amb la destrat
va a donar el cop fatal.

Topa el ferro al capità
i un bussell a ell l'atontà.

El cristià no es para en barres
i els lliga com botifarres.

Abans que ho vegi ningú
a la platja se'ls enduu.

Del poble l'autoritat
un bonic premi li ha dat.

:: El fill de la carbassera i el cirerer ::

Text de J. FECIT

Dibuixos d'en MIRET

taverna en Silvestre li assenyalà la seva feina i la seva habitació. Consistia la primera en improvisar menjar per als clients que en demanaven i rentar els vasos i plats. En quant a l'habitació es reduïa a una mena de caixó, on s'hi pujava per una mala escala de fusta. Hi cabia el llit, una cadira, el mundo

i la cistella que feia de bressol a Segimon. La Llúcia s'entregà amb entusiasme a la nova feina, contenta d'haver trobat una fugida a la misèria i assegurat per tant el benestar de Segimon. La Llúcia féu els ulls grossos davant el trist espectacle que donaven aquella colla d'homes ganduls bevent

i jugant, fent rotllo a les taules. Però Llúcia pensava que això seria transitori, que quan li sortís una ocasió deixaria aquell ambient, perquè no voldria per res del món que el seu aferrat creixés en mig de tan tristos exemples. Però l'oportunitat no es presentava i ja feia tres anys que la Llúcia feia d'es-

carràs a la taverna d'en Silvestre. En Segimon s'havia fet grandet i per ell el món consistia en quatre parets pudentes de vi, amb un rengle de bocois a cada banda, un taulell, quatre taules, moltes cadires, homes esquerps, molts renecs i un tros de carreró estret amb un retall de cel al damunt. La

Llúcia patia pel pervindre d'aquella pobre criatura: —No pateixis, dona, pel vailet...! li deia sovint en Silvestre. Així creixerà esquilat de clatell, que en aquests barris s'aprèn de viure...! i sigui que la dona tenia por del seu germà o pel que fos, el cas que no es movia i allí arribà en Segimon a com-

plir-li els onze anys. La Llúcia era a l'hospital a sofrir una operació i durant la seva absència en Silvestre lliurà el noi a en «Caliquenyo» perquè en fes un «home» com deien aquella gent que ignoraven què cosa era l'home.

En Segimon plorà i implorà pietat però fou inútil; una resolució presa

per en Silvestre no es tirava mai endarrera. —El dia de demà me'n donaràs les gràcies, fou tot quant Silvestre digué en contesta a les protestes del noi. I vulgues que no, fou conduït a casa d'en Caliquenyo. Passaren per carretons estranys, foscos, bruts, estrets... humits. Finalment el Caliquenyo entrà

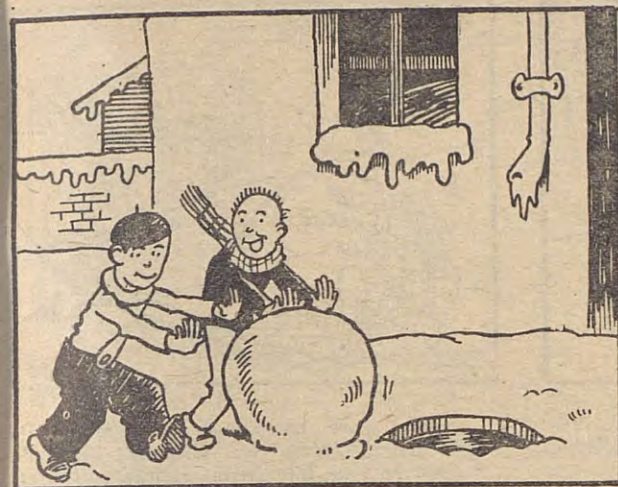

en un infecte portal fosc i profund i a les palpentes pujaren escales i més escales. Si en Segimon no ho feia prou al gust d'en Caliquenyo, d'una empena li feia pujar quatre esglaons. Finalment l'homenot obrí una porta i entraren ell i en Segimon. El pis semblava més una cova de llops que habi-

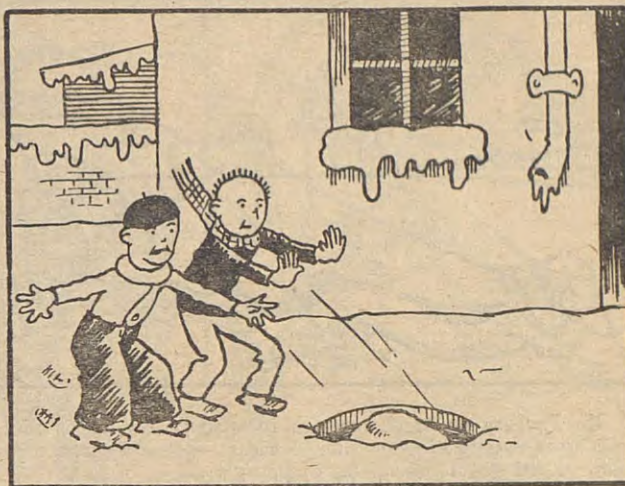

tació humana. Un llum d'acetilè il·luminava l'habitació més desembarassada. Allí hauríeu vist tres vailets desarropats jugant a daus, que reberen amb gran gatzara el Caliquenyo i el nou arribat. Un d'ells, d'uns tretze anys, l'anomenaven «Estilográfica», perquè (Seguirà.)

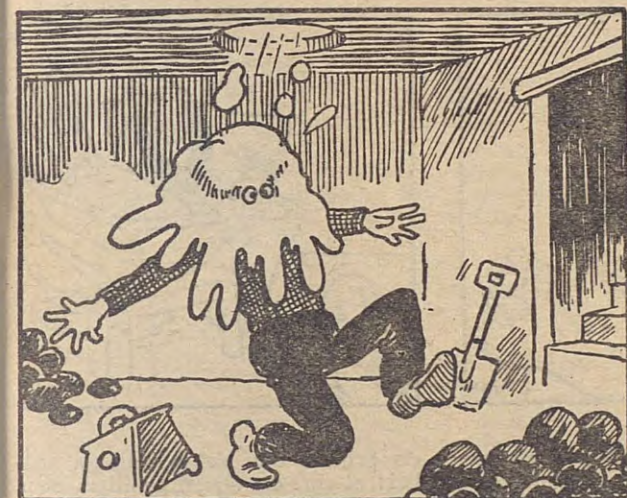
Nevada al revés

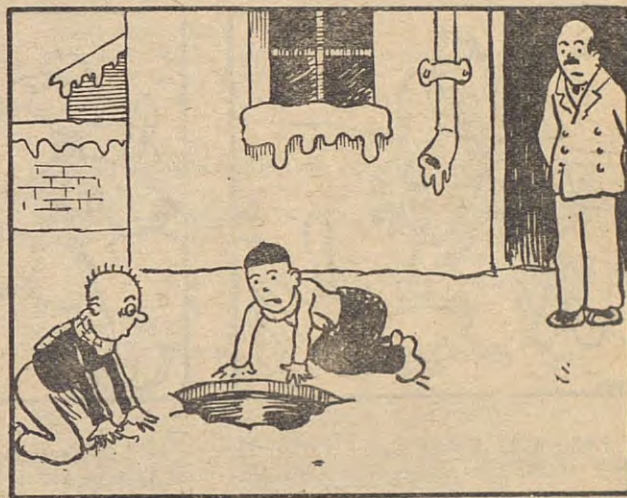
Dos vaillets, aprofitant la nevada que estava fent, surten al carrer per a divertir-se i comencen a fer una bola de neu.

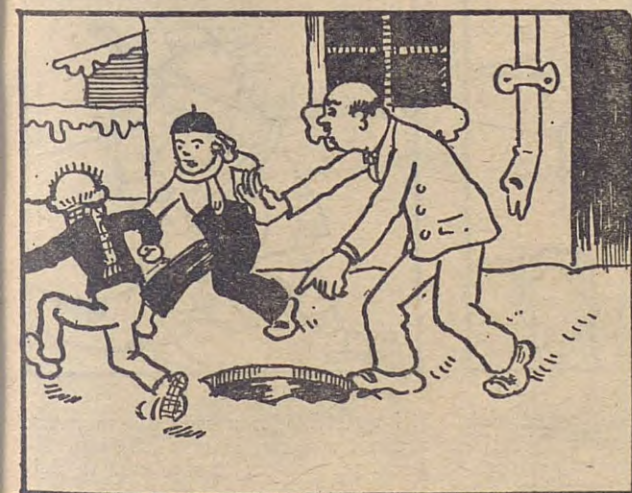
Quan més engrescats estaven fent-la rodolar, veuen amb la més gran sorpresa que la bola els desapareix.

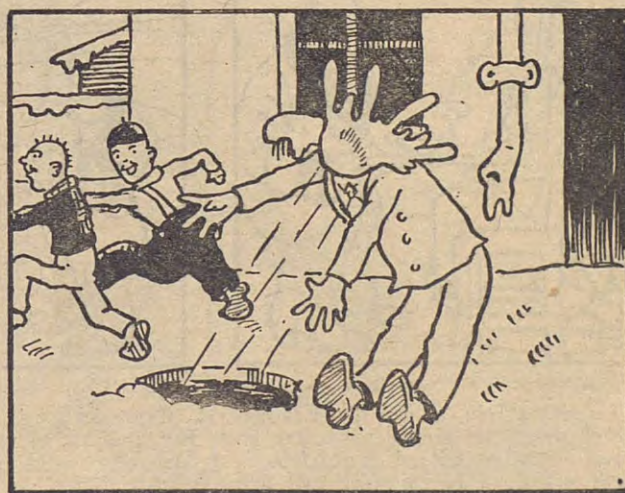
I va a caure sobre d'un pobre home que estava arreglant la calefacció d'una casa.

Els vaillets, intrigats per saber on podia haver anat a caure la bola, estaven mirant i remirant per si veien quelcom, quan...

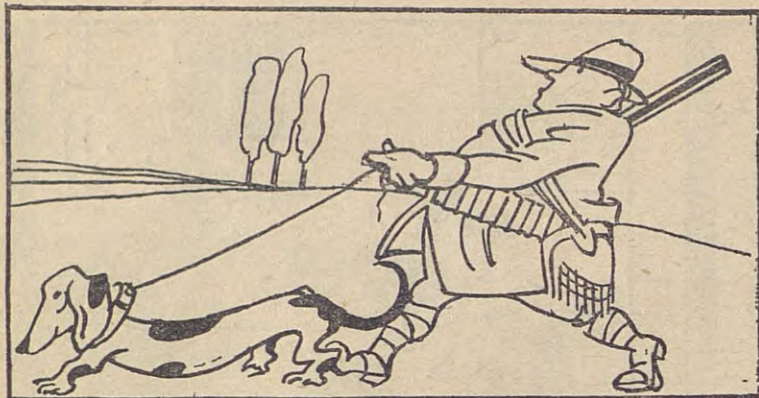

Arriba l'amo de la casa i exclama: —Nois, ¿què feu aquí? au, fora! I en dir això...

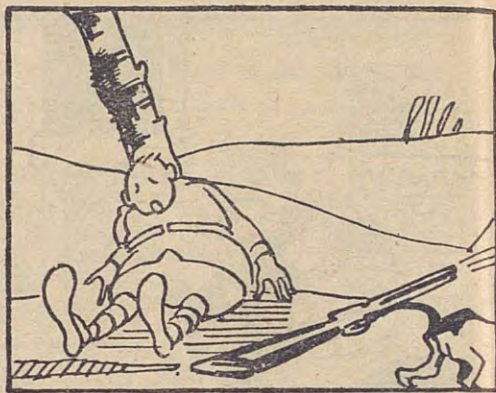

Plaf...! ven que li ve a sobre tot un pilot de neu i es queda veient visions.

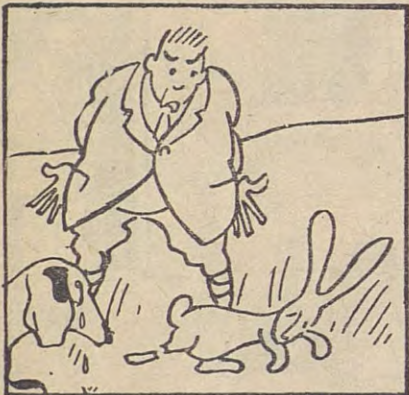
Un bon caçador

En Pau era un home que era incapaç de fer mal a ningú. La seva més gran satisfacció era anar a caçar; cada dia sortia a primera hora, amb el seu gos i l'escopeta, disposat a...

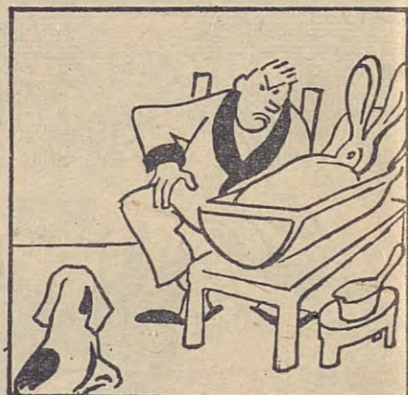
...anar a seure una estoneta sota l'ombra d'un arbre, esperant tranquil·lament l'hora de dinar. Mai no havia tirat el més petit tret. Això de matar un pobre animal no feia per ell. Era un bon caçador. Però un dia, mentre estava fent la seva becaïnet, el seu gos féu disparar l'arma sense voler...

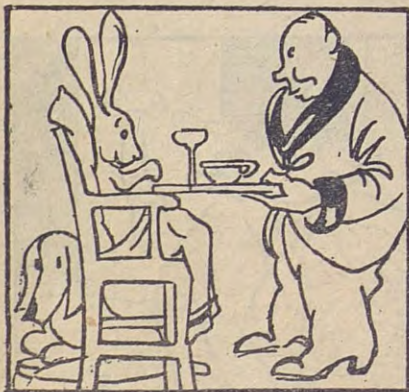
...i tingué la dissort d'anar a tocar un dels conills que refiats dels bons sentiments de don Pau, per allí passejaven.

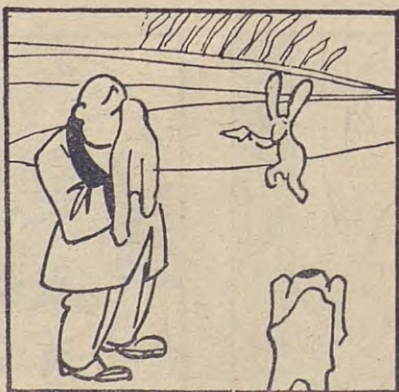
Don Pau va tenir el disgust més gran de la seva vida; la seva pròpia arma haver ferit un conill, era increïble!—L'agafà i el portà corrents a casa seva i estigué

els primers dies de la malaltia amb l'ai! al cor, car aquell conill va estar entre la vida i la mort.

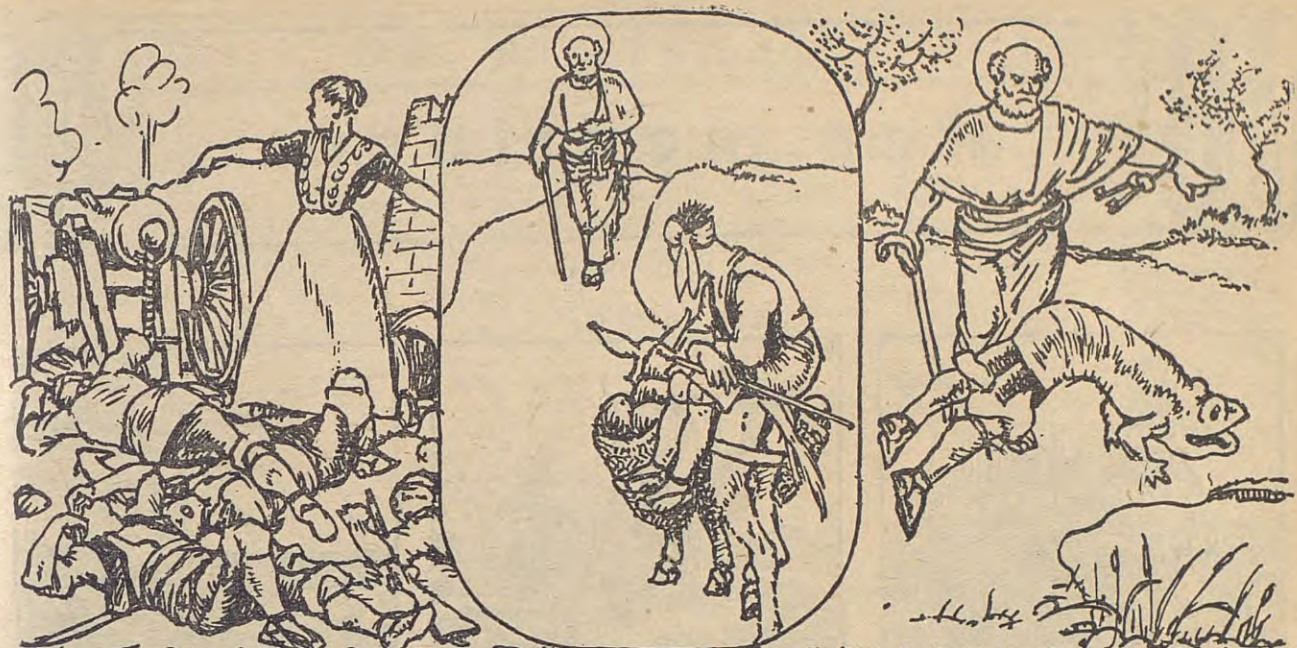
Gràcies a Déu, al cap d'una setmana el desgraciat conill va entrar en franca convalescència, i es guarí fàcilment gràcies a la cura del bon don Pau.

Curat del tot ja el petit conill, don Pau, plorant, es va despedir d'ell i li donà altra volta la llibertat, encomanant-li digués als seus companys que mai més en la seva vida no tindria aquella distracció i que fóra més previsor.

I en efecte, com cada dia va tornar a sortir a caçar, la seva afició predilecta, però tingué sempre cura de deixar-se els cartutxos a casa seva.

LES HISTORIES DE L'ONCLE JOAN

T O S S U D E R I A

Es famosa arreu del món la tossuderia aragonesa. Es indubtablement el fonament de totes les altres virtuts de la raça. En les lluites de la guerra de la Independència, contra els francesos, va donar lloc a accions plenes d'heroisme, com la d'Agustina d'Aragó. Durant el setge de Saragossa, una peça d'artilleria que defensava un dels panys de la muralla, va perdre tots els servents, que jeien al seu voltant morts o mal ferits. Era imminent l'assalt dels francesos, que haurien pogut entrar finalment a la ciutat per aquella portella indefensa. Agustina, fent-se càrrec de la situació, amb un valor extraordinari, va agafar la metxa de les mans d'un morent i va disparar el canó amb la màxima oportunitat, salvant una vegada més la seva estimada ciutat.

A moltes historietes, més o menys enginyoses, ha donat lloc aquest caire del caràcter aragonès. Us vull explicar avui la més representativa, que si bé no és nova, sobretot pels homes ja fets—no hi ha res nou sota la capa del cel—per molts de vosaltres, que no arribeu als quinze anys, serà una novetat:

En el temps que Sant Pere trespava per la terra, va trobar-se en un camí amb un «baturro» que anava a la fira de Saragossa.

—Salut, bon home, ¿on aneu?

—A Saragossa!

—Hauríeu d'afegir «si Déu vol». Perquè si ell no volgués no hi arribaríeu pas.

—Ca, barret! Tant si vol com si no vol, jo vaig a Saragossa!

En sentir tan grossa blasfèmia, el Sant s'extremí i comprengué la necessitat de castigar el qui la deia. I al seu manament, el ruquet sobre el qual cavalcava el «baturro» va convertir-se en una bassa d'aigua i el seu propietari en una granota ronca i obstinada.

Al cap d'un any, Sant Pere tornà a passar per aquells indrets, i recordant la feta del tossut aragonès, va voler saber si l'any de càstig havia estat profitós i l'havia mudat de caràcter.

Va descensar-lo, i li tornà a dir, amablement:

—Salut, bon home, ¿on aneu?

—A Saragossa!

—¿Tampoc aquesta vegada volem dir «si Déu vol»?

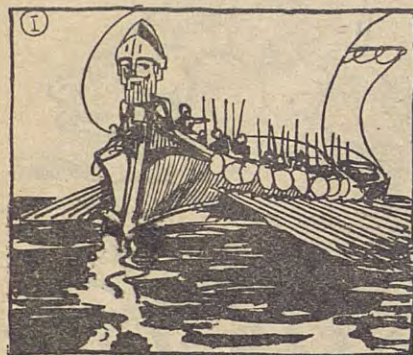
—Mireu—va dir el baturro—, sóc poc amic de paraules. Us contestaré una vegada per totes. ¿Sabeu on vaig?

A Saragossa..... o a l'aigua!

I Sant Pere no va tenir més remei que abandonar-lo a la sort que ell mateix s'havia triat amb la seva tossuderia.

Per mentider

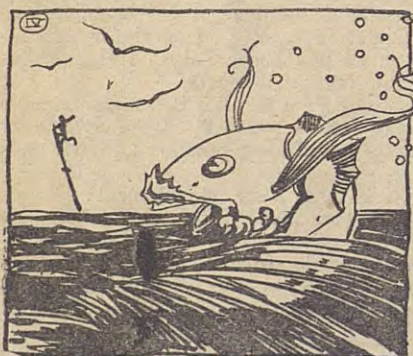
I
Una galera atenesa
que al port del Pireu' tornava
per desgràcia naufragava
pel vent contra els rocs empesa.

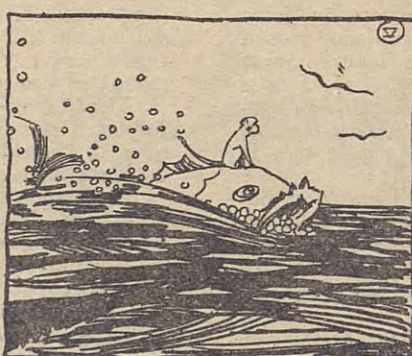
II
D'entre tots els navegants
només un simi es salvà
qui al pal major s'enfilà
gràcies a ses quatre mans.

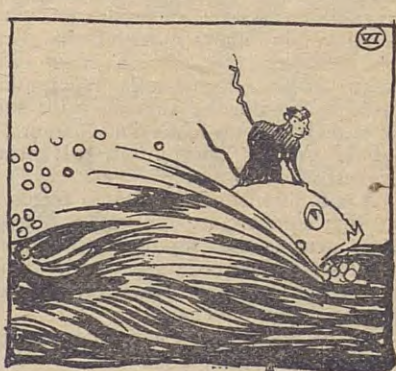
III
Passà per allà un dofí,
cetaci a qui va manar
Neptú, que anés a salvar
els naufrags de trista fi.

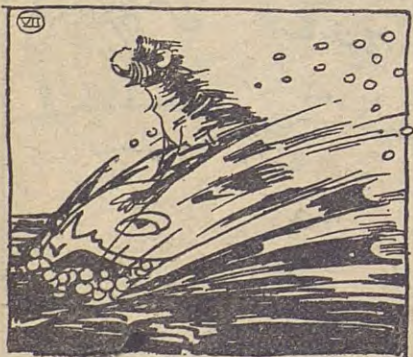
IV
El simi enfilat veient
que era un home es va pensar
i li digué de pujar
sobre sa esquena, amatent.

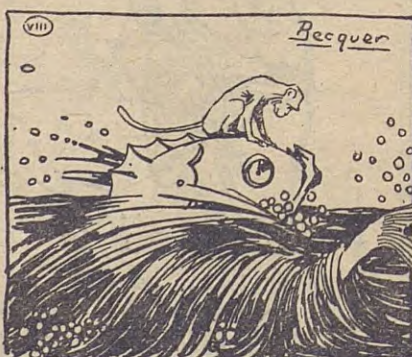
V
Travessant del mar el freu
nedant de pressa, el dofí
son protegit conduí
pel camí dret al Pireu.

VI
Tot nedant li preguntà:
—¿Ets un fill d'Atenes tu?
—Ja ho crec que ho sóc, ben se-
el simi li contestà. [gú!]

VII
Amb cel i aigua a tot arreu
van seguir el seu camí.
A poc, preguntà el dofí:
—¿Doncs, coneixes el Pireu?

VIII
—¿El Pireu?, amic dofí!
¿El Pireu, dius si conec?
El conec molt, ui! ja ho crec!
Justament li sóc cosí!

IX
Llavors el peix s'adonà
que s'havia equivocat
i que era un simi el salvat
i en l'aigua el va abandonà.

Oh, els faquirs!

AQUELL matí de dissabte, a totes les cantonades havia aparegut l'anunci següent:

«Aquesta nit en la funció que es celebra al Gran Circ Tonyina apareixerà per primera vegada davant del nostre públic el famós i fantàstic faquir Beni-Ben-Iben, que serà enterrat en un taüt

—¿Per què no vas venir ahir a classe?

—El meu pare és Comunista i m'ensenya l'odi de classes.

(De Karikaturen)

de bronze, en el qual restarà dues hores i en sortirà viu.»

Aquest anunci tingué l'eficàcia d'intrigar fortament els habitants de la petita ciutat que mai no havien vist una cosa semblant. Per això aquell vespre el circ era ple a vessar de gent àvida de contemplar el miracle d'aquell home que s'enterrava viu sense perill de la seva integritat personal.

L'amo del Circ no s'esperava pas un èxit tan gros ni el faquir tampoc.

Aquest era un pobre mort de gana que fins llavors s'havia anat guanyant la vida aquí caic, allà m'aixeco, pels escenaris de festa major. El Circ Tonyina l'havia llogat per pura compassió i a més d'enterrar-se com a faquir netejava les quadres i donava carn als lleons.

Però després del seu primer èxit agafà pretensions i reclamà al director un sou més alt, supressió de les feines manuals i contracte per un any.

El director li concedí tot el que demanava, satisfet de poder comptar amb un artista que tant atreia el públic.

Les esperances del director no restaren pas fallides, puix que tota la setmana el públic anà acudint i omplint la sala del circ per tal de veure enterrar el faquir i desenterrar-lo.

Beni-Ben-Iben, que en realitat es deia Rafeques, no cabia en la pell davant del seu èxit popular i monetari. S'engreixava visiblement i aviat s'instal·là en el millor hotel de la ciutat per no haver de viure al Circ entre feres i pallassos.

Veus aquí que un dia, mentre feia tranquil·lament la migdiada tot esperant la funció de la tarda, el desvetllà bruscament el so del telèfon que en aquell luxós hotel hi havia a tots els capçals de llit.

—¿Qui demana?—féu el faquir mig ensunyat.

—¿Es vostè el famós i fantàstic faquir Beni-Ben-Iben?—demanà una veu femenina.

—Jo mateix.

—Jo sóc la comtessa de Prunagra.

—Als peus de vostè i a les seves ordres, senyora comtessa—digué el faquir galantment.

—¿Podria venir al meu palau, diumenge a les cinc de la tarda, a donar una exhibició particular?

—Veurà, senyora... jo...

—Pensi que m'interessa molt i no em fa res que resulti car. ¿Diguem mil duros per dues hores de funció?

—Per complaure-la a vostè, senyora, però cregui que em serà difícil.

—Així, quedem entesos. Moltes gràcies, senyor Beni-Ben-Iben.

El faquir es fregava les mans de gust. Quina sort! Mil duros per dues hores de fer bestieses faquiresques!

Però, de sobte, la seva alegria s'esbravà en recordar que havia d'aparèixer al Circ Tonyina per ésser enterrat, a les sis de la tarda. Si començava la funció de dues hores a les cinc a casa la comtessa, li era impossible ésser al Circ. I el director Tonyina no hi voldria saber res, si li proposava suprimir l'enterrament aquella tarda.

Com arreglar aquesta dificultat! Però l'enginy del gran faquir no el desemparà en aquesta ocasió.

Després d'una entrevista amb el director, a l'endemà sortien arreu uns cartells que deien:

«El famós i fantàstic faquir Beni-Ben-Iben, diumenge a la tarda *batrà el rècord* de la permanència en el sepulcre de bronze. Enlloc de dues hores n'hi estarà quatre, començant a les quatre i acabant a les vuit del vespre. Amb motiu d'una exhibició tan sor-

prenent, els preus seran augmentats... etcètera, etc.»

Tothom content. El públic veié un enterrament extraordinari, el director cobrà un extraordinari taquillatge i el faquir, sortint del túmul per la trapa que ordinàriament utilitzava, anà a guanyar-se els mil duros de cinc a set a casa la comtessa de Prunagra, la qual quedà també satisfeta.

I a més a més, l'endemà tots els diaris parlaven de la meravellosa facultat de desdoblament personal psico-metafísic que fruïa aquell faquir, que era capaç de donar funcions particulars a casa una comtessa, mentre, per altra part, restava empresonat en un taüt de bronze a la pista del Circ Tonyina.

Così va il mondo...

BON EXEMPLE!

Xerraven ja feia una hora a la porta del mercat

dues dones explicant-se ses penes i sos treballs.

—Se'm prepara una desgràcia—una d'elles exclamà.

—L'altre dia, essent a taula vaig tirà a terra la sal!

—No siguis supersticiosa—féu l'altra amb tranquil·litat.

—No hi crec jo en aquestes coses, si mai aboco la sal

de seguit dic: «Ravis colis», dono mitja volta al plat, llenço a terra mig got d'aigua, la taula faig trontollar i resto tranquil·litzada:

no em passarà res de mal!

Supersticions! Vaja, dona!

fes com jo i no hi creguis mai!

P. E. P.

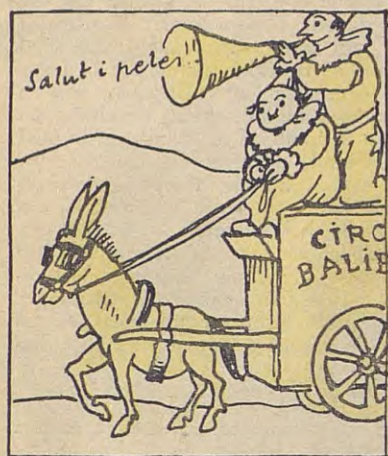

—Mentre li buido la butxaca, faci el favor de vigilar que no vingui algun guàrdia.

(De *The Passing Show*.)

Noves aventures d'en Baliga i en Balaga

*De la humanitat puntals
són tothora els animals.*

Amb el premi que han cobrat
Circ pel seu compte han posat.

Compra en Baliga gallines
i els fa fer de ballerines.

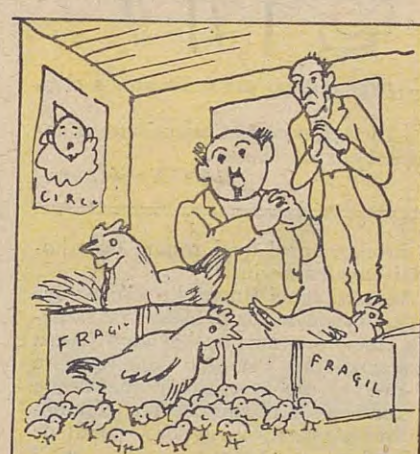
En Balaga a sis coloms
ensenyà de fè els tres tombs.

Una funció que han donat
un fracàs ha resultat.

A cap poble allò no agrada
durant llarga temporada.

Mentrestant, ves qui ho diria!
les gallines han fet cria.

Troben també gàbia endins
dos parells de colomins.

—Veig que nostra sort futura
ha d'ésser l'Avicultura.

Una masia han llogat
i cries hi han instal·lat.